

Gyermekgyógyász vagyok – aki imádja a pingpongot és a hegedülést

1945. január 12-én Győrszemerén születtem, ahol apám forgalmista volt, majd bélistázták. Viszontagságos kilakoltatás, osztrák menekülttábor után visszakerült a család apám szülőfalujába, Vas megyébe, a Szombathely melletti Vépre. Szoba-konyhás kis házban éltünk, egy nagyjából 40 nm-es lakrészben apám hűgának családjával egy fedél alatt, egyre szaporodva, a szülők a négy fiúgyermekkel. Apám Szombathelyre járt dolgozni, a szakmája lakatos volt. Rendkívüli szorgalma, múltbeli sérelmei meghatározóak voltak az egész család életére. Az általános iskolát Vépen végeztem. Nagy szegénységünk ellenére 11 éves koromtól apám hegedülni taníttatott a faluba került ének-zene szakos Ódor tanár úrral. Havi 50 Ft volt a tandíj – jelentős summa volt az akkoriban. Heti kétszer egy óra a tanár úrnál, szigorú követelményekkel, gyakran véres körömmel mentem haza óráról. A hegedűt szívből utáltam, aztán – mit produkál az élet – jelenleg nagy öröm, isteni ajándék számomra.

1956-ban Szombathelyről Vépre toloncolták Szentidai tanár urat, büntetésből 56-os tettei miatt. A tanítás délig vagy legkésőbb egyig tartott, s a tanár úr vonata három körül ment Szombathelyre, így hívott bennünket, hogy egy-két órát pingpongozzunk vele iskola után. Mellesleg a tanár úr hivatásos pingpong-játékvezető és szerény képességű játékos volt. Megszerettük a játékot. Indult egy járási csapatbajnokság, ahova a tanár úr benevezte a lurkókat. Ettől kezdve mind a mai napig aktív, bajnokságban szereplő játékos vagyok.

Történt, hogy érettségi előtt (Szombathelyen, a Nagy Lajos Gimnáziumban érettségiztem 1963-ban) NB II-es mérkőzést játszottunk a pécsi egyetemi csapat ellen, ahol orvosok, jogászok pingpongoztak. Ez a meccs jelentette életem fordulópontját. A pécsiek az NB II-es csoport legjobbjai voltak, soraikban dr. Pintér András (azó-

ta világhírű gyermeksebész), aki három héttel korábban döntőt játszott országos vidékbajnokságon. Nagy feltűnést keltett, hogy sikerült őt megvernem, s érdeklődtek, hogy mik a továbbtanulási terveim. Testnevelés–biológia szakot terveztem a Pécsi Tanárképző Főiskolán. Azt javasolták, jelentkezsek inkább az orvosira, lehetőségeikhez képest segítenek a felvételin. Hogyan? Én orvosira? Azt hittem, szórakoznak velem. Aztán aludtam rá párat, s

gondoltam, miért ne? Így kerültem az Orvostudományi Egyetemre. Hála az akkori trendnek – munkásgyerekek kollégium, társadalmi ösztöndíj – ment minden, mint a karikacsapás. Őt csodálatos esztendőt töltöttem Pécsen. Megismerem a feleségemet, aki csoporttársam volt, a hatodik évben megszületett Csilla lányom, aki később kilencszeres Európa-bajnok asztaliteniszező lett.

Az egyetem befejezése után (1969) a társadalmi ösztöndíj Szombathelyhez kötött. Öt évig kaptam támogatást, a szabály szerint öt évig a megye rendelkezett velem. Ez a gyakorlatban előnyt jelentett, mivel nagyobb volt a választási lehetőség. A szigorló évet már Szombathelyen töltöttem feleségemmel. Szerencsés momentum volt a gyermekgyógyászati gyakorlat során Buzás Emil személyes szimpátiája. Ő épp gyermekkardiológus munkatársat keresett kis szak-

Frank professzorral 1977-ben

Dr. Buzás Emil gyermekkardiológus főorvossal a Markusovszky Kórházban, Szombathelyen

mai „fellegvárába”. Engem választott, és ez meghatározta egész szakmai hitvallásomat. Emil szigorú elődöktől (dr. Frank Kálmán, majd későbbi főnöke, dr. Cholnoky Péter) vezérelve engem is rendre, szakmai igényességre nevelt. Hét évet töltöttem a szombathelyi gyermekosztályon. Nagyon jó volt ezen az osztályon dolgozni, ma is nagy szeretettel gondolok vissza arra az időszakra. Igen ám, de a sport, a pingpong változatlanul a második hivatásom volt. Lányom, Csilla egyre többet követelte, hogy ő is pingpongozhasson, vigyem őt is az edzésre. Csilláról hamar kiderült számomra, hogy fantasztikus játékos lesz. Ki nem látja gyermekében az első labdaérintés után, hogy ez a gyerek világbajnok lesz? Én is láttam. Közben megszületett Csilla öccse, Zoli is.

Tolna megyében Tolna község abban az időben a pingpong fellegvárrá nőtte ki magát – hála lelkes edzőjének, Sáth Sanyinak. Fantasztikus elhatározás: irány Tolna! Csupán a kollégák nem tudták elképzelni, hogy én elmegyek Szombathelyről. A család Tolnára költözött, kezdetét vette a napi többórás pingpongyakorlás, közben Zoli fiam is „használható” lett, vele ugyanúgy kezdtem gyakorolni. Gyermekközeti ténykedésem mellett szinte főfoglalkozású „pingpongpapa” lettem. Napi szinten, havi szinten, éves szinten egyik cél a másikat követte. Aztán mindegyiket teljesítettük. Érdekes volt, sok munkát, lemondást is követelt, de nem is tudtuk a feleséggel s a gyerekekkel máshogy elképzelni. Aztán „kinőttük” a tolnai keretet, és folytattuk a jövőépítést Budapesten.

Feleségem a MÁV-kórházban (röntgen), én Újpesten kaptam állást (gyermekközet). A fő-

városban egészen más életritmus, új kihívások, új emberi kapcsolatok fogadtak bennünket. Nem voltam biztos benne, hogy jól döntöttem, amikor belevittem a családot ebbe a kalandba. Aztán a gyerekek megnyugtattak bennünket. Hozták az eredményeket: válogatottság, korosztályos nemzetközi sikerek, Csilla részéről kilenc Európa-bajnoki cím, öt olimpiai részvétel. Egyszer Zoli fiam is kijutott az olimpiára (Atlanta, 1996). Jelenleg mindkét gyermekem külföldön él a pingpongból – Csilla asztalitenisz-edző Németországban, Zoli pedig Spanyolországban. Feleséggel nyugdíjasként teljes munkaidőben dolgozunk. A pingpong megmaradt kellemes időtöltésnek, szervezett csapatverseny formában.

1999-ben nagy megrázkódtatás ért, miután kiderült, hogy gégerákom van. Köszönet és örök hála dr. Élő János professzornak és munkatársainak, hogy segítettek visszatérni a mindennapi kerékvágásba. Nagy ajándékot kaptam ettől a betegségtől, ugyanis hetekig nem tudtam beszélni, és elkeseredésemben negyven év után elővettem sutba dobott hegedűmet. Azóta a mindennapos gyakorlások nagyon sok örömet okoznak, időről időre új célokat tűzök ki magam elé, sok baráttra tettem szert a zene révén. A rendelőben mindig nálam van a hegedű, ha van egy kis üresjázat, vagy korábban jövök, eljátszok egy-két dalt. Néhány gyerek az én hatásomra kezdett el hegedülni, aminek nagyon örülök. Szerencsére olyan a rendelőnk, hogy mindig van egy-két üres helyiség, ahol nem zavarom a kollégáimat.

Terveim közt szerepel, hogy 70 éves koromig hasznosan dolgozom, aztán méltón megünneplem ezt a kerek évfordulót hegedűszóval, családommal, barátokkal. Végezetül hadd üzenjek Goethe soraival az olvasóknak:

„Ha egy szép élet vágyát őröd,
A múlttal nem szabad törődnöd,
S mindig úgy tégy, ha veszteség ér,
Mint hogyha újjászültén élnél.
Mit akar? – kérd meg minden naptól.
És minden nap felel majd akkor:
Tetteidnek tudjál örülni,
Más tetteit tudd megbecsülni;
Főként ne gyűlölj egy embert se,
S a többit hagyj az Úristenre.”

DR. BÁTORFI ISTVÁN
gyermekgyógyász, Budapest